

ASSISI-NYT – MAJ 2005

Sankt Bonaventura (1221 -1274)

Kæreste Assisi-venner.

Assisi er nu klædt i forårets og forsommerens mange smukke farver. Overalt er der udsprungne blade i alverdens grønne nuancer, nogle buske og træer er allerede afblomstrede, mens andre fortsat blomstrer i gul, lilla, hvid eller rød. Afgrøderne på markerne står høje og grønne, og græs og alle grøftkanter er prydet med gule, blå, lilla, rosa og hvide blomster. De røde valmuer, som efter Zeffirellis berømte film om Frans og Klara - "Broder Sol og Søster Måne" - for så mange er forbundne med Assisi-dalen, er godt på vej, og om 14 dage blomstrer de i millioner overalt på bjerget, marker, i græs og grøftkanter, så det ligner rød/grønne tæpper, Gud har bredt ud i landskabet. Vi har i disse dag blå himmel, sol og behagelige sommertemperaturer, så vintertøj, strømper og sweatere er lagt væk i klædeskabet, og sommertøjet kommet frem. I sidste week-end søgte italienerne i Mellem- og Syditalien til havet, og der var fra tv-nyhederne billeder af sol- og vandbadende mennesker i tusindvis.

I denne uge fejres den årligt tilbagevendende 3 dage lange middelalderfest "Calendimaggio", hvor dele af Assisi er inddraget til optog af heste, riddere, trommeslagere og skønjomfruer - alle i farverige middelalderkostumer - og de underholder med ridderturneringer, konkurrencer, sang og musik, ligesom der serveres traditionelle middelaldermenuer rundt omkring i restauranter, der sammen med nogle huse, gadebelysning, køretøjer, scener m.v. er opbygget, som de så ud i middelalderen. Overalt i Assisi hænger forskelligartede, farverige flag ud af vinduerne, som repræsenterer alle de forskellige klaner og familier, der i middelalderen "fornøjede" sig med at bekriige hinanden. Selv i det idag fredelige Assisi kunne de ikke enes, ligesom Assisi lå i kamp med omkringliggende byer. Før Frans fik sit kald i San Damiano var han en af de unge mennesker, der både tog et hovedinitiativ til alle de festlige løjer, ligesom han ved to lejligheder søgte at vinde sig ære og berømmelse ved at tage på riddertogt mod Perugia og Spoleto. Som bekendt lykkedes hans forehavender ikke,

men han var igennem flere år forrest mellem alle de unge mænd, der fornøjede sig med god mad og drikke, hvorefter de gik syngende rundt i gaderne. Selvom "Calendimaggio" er en meget munter, farverig og flot fest, som mange ser frem til, er den for både Pater Mizzi og mig for støjende, så vi søger at holde os mere tilbagetrukket fra den vrimmel af mennesker, der er overalt i Assisi i disse dage.

Aktiviteter

Siden sidste nyhedsbrev har vi haft møder, foredrag, meditationer, messer og ture til helligsteder med mange pilgrimme, der nu i større og mindre grupper strømmer til Assisi. Der har været så mange smukke, dybe stunder med disse grupper, at det er vanskeligt at pege på blot få. Som en af de måske smukkeste vil jeg dog nævne det foredrag om "Communion with God through Prayer and Meditation" som Pater Mizzi holdt for den gruppe, som deltog i april-kurset. Ikke blot forståelserne, men især den vibration af Jesu medfølelse gralskærlighed, som Pater Mizzi er instrument for, berørte deltagerne dybt. Jeg optog foredraget på bånd, og det er tanken, at dette sammen med øvrige foredrag, som jeg har optaget, skal indgå i en artikelserie - også sammen med nye foredrag om mysticisme og overgivelse, som det er planen, at Pater Mizzi holder i forbindelse med kurserne i Kristen Mystik og Gralsvejen i juli. På disse kurser vil vi iøvrigt særligt fordybe os i enkelte mystikers liv, især tre af de store franciskanske mystikere Frans, Maximilian Kolbe og Pater Pio. Især de to sidstnævnte nutidige mystikers liv og forståelser indeholder elementer af det, der kaldes den moderne mystikervej - gralsvejen, og de kan således også idag være med til at inspirere os på vor vej i dybere overgivelse. Nævne vil jeg også messerne, som Pater Mizzi celebrerer for grupper i det kapel i Sacro Convento - **Capella della Pace** - som stammer tilbage fra få år efter Frans' død, og dermed er en del af selve hjertecentret i Sacro Convento. De er så dybe og gennemstrømmede, at deltagerne udtrykker stor taknemmelighed og bevægelse bagefter. Igår havde vi et mere usædvanligt møde, nemlig med 80 unge studerende fra en norsk folkehøjskole. Det var en fornøjelig stund med de entusiastiske, videbegærlige unge mennesker, som for manges vedkommende syntes spirituelt åbne og sensitive, og vi talte bagefter om, at det giver håb for den kommende tid og generation. For os begge er det med stor glæde og taknemmelighed, at vi atter i år erfarer, hvordan pilgrimme rejser berigede tilbage til deres hjemland, og at Assisi-gralen bliver levende i flere og flere hjerter, således at vibrationerne som gyldne ringe af kærlighed, medfølelse, fred, glæde og opstandelse spreder sig i land efter land. Det er netop alle disse åbne hjerter, som danner det indre netværk, gennem hvilket Gudsriget med sine forvandlende vibrationer kan nå hele Menneskeheden og Jorden - helt ind i det fysiske stof.

En Gud - tre religioner

I slutningen af marts var Pater Mizzi deltager i en interreligiøs konference, der fandt sted i en smuk, meget gammel by, Corato, nær Bari i Syditalien. Arrangør og indbyder var "Istituto Professionale" - en højere læreanstalt for økonomi, turisme, samhandel, markedsføring etc., som nok nærmest kan sammenlignes med en højere handelsskole i Danmark. Emnet for konferencen var det for disse business-studerende nok noget usædvanlige: "**En Gud - tre religioner**", og indbudte var studerende, politikere i by- og amtsråd samt øvrige medlemmer af de tre monotheistiske religioner på Jorden: Kristendommen, Jødedommen og Islam. Hovedtalere på mødet var Pater Mizzi, en katolsk præst og professor med speciale i økumenisme samt en frikirkepræst som repræsentanter for Kristendommen, en jødisk skribent og foredragsholder, Bruno Sergre, som repræsentant for Jødedommen, samt en mangeårig ved af Pater Mizzi den

muslimske imam i Perugia, Mohammed Abdelatif Cader, som repræsentant for Islam. Der var to konferencer - om morgenen for studerende på handelshøjskolen med omkring 150 deltagere og igen om eftermiddagen på rådhuset med et tilsvarende antal deltagere.

Pater Mizzi baserede sit indlæg først og fremmest på det, der er fælles for de tre religioner, og som det vigtigste, at alle religioner bygger på forståelser om fred, kærlighed, medfølelse, retfærdighed og overgivelse til Gud som skaberen af Menneskeheden og hele universet. Patriarken Abraham anerkendes som fælles far i alle tre religioner, der også alle har en hellig bog samt bønner, meditationer, faste og bod som vejen til dybere overgivelse. Med Jødedommen endvidere: Det gamle Testamente, Moses, profesterne, De ti Bud. Pater Mizzi gjorde specielt rede for, hvordan den kristne bevægelse blev grundlagt inden for den jødiske religion, idet Jesus, Maria, Josef og apostlene var jøder. Dernæst talte Pater Mizzi i sit indlæg også om, hvad der adskiller Kristendommen og Jødedommen, specielt forståelsen af Jesus Kristus. Kristendommen ser Jesus Kristus som Gudesønnen og selv Gud samt som den Messias, der tales om i det fælles Gamle Testamente. Jødedommen accepterer hverken Jesus Kristus som Messias eller Gud, idet jøder stadigvæk forventer Messias' komme. Jesus Kristus accepteres end ikke generelt af jøder som profet eller en stor spirituel leder, der grundlagde den største religiøse bevægelse på Jorden. Pater Mizzi har gennem årene haft mange samtaler med jøder om denne divergerende forståelse, og mange jøders svar på afvisningen af Jesus Kristus har været, at i det navn har de i de efterfølgende 2000 år lidt under så megen forfølgelse. Dette må jo desværre siges at være korrekt.

Om Islam sagde Pater Mizzi endvidere: *"I begyndelsen havde Muhammed en stor tillid til de kristne og til jøderne, som han sammen med muslimerne kaldte "Bogens folk - De Hellige Skrifers folk". Senere kom der som bekendt konflikter, krige og forfølgelse af hinanden. Omkring overgivelsen til een Gud som skaber, er der er muslimer, der anser os kristne for ikke kun at tilbede een Gud, men tre guder gennem Faderen, Sønnen og Helligånden. Sådan opfatter vi kristne det ikke. Vi siger i Kristendommen, at vi kun har een Gud gennem mysteriet om Den Hellige Treenighed. Dette kan kun vanskeligt forstås med den menneskelige hjerne, men fornemmes i hjertet. Alt i alt accepterer vi dog hinanden som tjenere af den samme Gud som Skaberen, Gud som barmhjertighedens og kærlighedens Herre. Jesus Kristus anerkendes af muslimer som en profet, og Maria som Kristi moder. Men muslimer accepterer ikke Jesus Kristus som Gud og Guds søn, også fordi man i Islam ikke forstår Gud som fader og det åndelige faderskab til Kristus, idet man ser faderskab i den fysiske betydning af ordet. Når Gud ikke er gift, og ikke har nogen hustru, kan Gud ikke være fader. Det guddommelige faderskab forstås således ikke på den måde, som kristne forstår det".*

Pater Mizzi talte også om fortidens og vor tids intense spændinger mellem religioner og kulturer, og under en meget stor del af sit indlæg redegjorde han for den interreligiøse dialog som instrument for at fremme foreningen af den menneskelige familie, således at vi kan leve med hinanden i kærlighed, fred og respekt som brødre og søstre. Han henviste naturligvis til Frans, der i middelalderen som var præget af korstogene, kaldte også muslimerne for sine brødre samt til 2. Vatikanerkoncil og Pave Johannes Paul II, som refererede til jøderne som sine ældre brødre. I de sidste år, hvor jeg har lyttet til mange af Pater Mizzis foredrag, har jeg lagt mærke til, at han stedse mere vedholdende appellerer til, at vi alle - ikke mindst religiøse ledere - er forpligtede til at være instrumenter for fred og kaldede til dialog om de mange alvorlige problemer i vor tid, der har så stort et behov

for løsninger, som f.eks. fred, ikke-vold, retfærdighed, beskyttelse af Jordens riger, menneskerettigheder, fattigdom, undertrykkelse etc. Jeg har nu oversat Pater Mizzi's indlæg i Bari fra italiensk til engelsk, og satser på, at også dette - efter yderligere bearbejdning - skal være en del af den kommende artikelserie.

Alle talere forklarede deres egen tro og forståelser i en atmosfære af åbenhed og respekt. Det hele blev så at sige lagt frem på et fælles bord, hvorefter deltagerne kunne forholde sig som den enkelte nu følte det rigtigt. Både mødet om morgenen med studerende samt det om eftermiddagen med voksne var meget intenst og levende. Efter foredragene startede en livlig spørgerunde og debat, og der var så mange spørgsmål og kommentarer, at begge møder måtte stoppes efter 3 timer, inden alle havde kunnet nå at komme med deres bidrag.

Neve Shalom

Pater Mizzi og de øvrige talere fortsatte med at have dialog med hinanden efter møderne. Under denne fortsatte samtale fortalte Bruno Sergre om et opløftende fredsskabende initiativ i Palæstina, som han er italiensk repræsentant for. En ægyptisk dominikanermunk, som konverterede fra Jødedommen til Kristendommen, stiftede for nogle år siden i Israel en landsby **Neve Shalom**, hvor forældreløse børn fra kristne, muslimske og jødiske familier bor sammen. Disse børn lever sammen side og side som en fælles familie, samtidigt med at de opfordres og stimuleres til at beholde deres egen identitet, tro og forståelser. Gennem dette samliv kommer de til at lære om hinanden, hvilket har ført til megen god vilje, åbenhed og respekt. F.eks. fejres alle de forskellige store højtider i de forskellige religioner i fællesskab. Når den kristne jul nærmer, bliver alle i landsbyen opstemte og travlt optagede af at forberede julen, og det samme gør sig gældende, når det handler om de jødiske og muslimske fejring. På trods af de vedvarende konflikter i Israel, som er dem vi i højere grad orienteres om via massemedierne, findes der mange levende fredsbestræbelser, hvoraf Neve Shalom blot er et af de opløftende eksempler. Gennem sine møder rundt omkring i Israel har Pater Mizzi lært mange af de mennesker at kende, som søger at tjene et højere formål med at fremme fred og forsoning mellem jøder, muslimer og kristne i Det Hellige Land. Pater Mizzi har mange gange - også til journalister - givet udtryk for, at den forståelse vi får i massemedierne ikke repræsenterer det sande billede, og at det er meget beklageligt, at håb, visioner og entusiasme via dette ensidige medie billede i nogen grad fratages alle de mennesker af god vilje, der inden for og uden for Israel arbejder for fred, forsoning og en bedre fremtid for alle Guds børn i Det Hellige Land.

Centro Internazionale per la Pace tra i Popoli

For et par dage siden talte Pater Mizzi ved et møde her i Assisi arrangeret af organisationen "Centro Internazionale per la Pace tra i Popoli" (Det internationale center for fred mellem mennesker). De tre familier i Franciskanerordenens 1. orden (Mindrebrødrene, Konventualerne og Cappuchinerne) samt en tidligere borgmester i Assisi, professor Gianfranco Costa, stiftede i 1978 dette center, hvor Pater Mizzi også er medlem af bestyrelsen. Organisationen har siden sin start taget mange fredsinitiativer, f.eks. i 1989 hvor den sendte delegationer til alle hovedstæder i Europa - hver delegation bestående af en Franciskanerbror og nogle lægfolk. Delegationerne medbragte en skrivelse fra den italienske regering, der bad alle de italienske ambassader i Europa arbejde på, at delegationerne fik møder med landets politikere og royale overhoveder, ligesom det blev søgt at få mediernes opmærksomhed på sagen. Pater Mizzi ledte

delegationen til Malta, og det lykkedes her at få både præsidenten og premierministeren i tale samt at blive interviewet til tv og radio. Organisationen forestår også en løbende mission med at indsamle penge til hjælp i 3. verdenslande, bl.a. ved at adoptere børn rundt omkring og støtte dem i deres nærmiljø med hjem, skolegang og beskæftigelse. Nu har Gianfranco Costa og organisationen taget et spændende initiativ ved at foreslå, at der oprettes et fredsuniversitet i Assisi. Som tidligere politiker kan han måske "trykke på de rigtige knapper", således at et sådant universitet forhåbentligt kan blive virkeliggjort. Det virker helt naturligt og meningsfyldt, at en højere læreanstalt med uddannelse og forskning i global konfliktløsning, forsoning og fred placeres netop i Assisi, hvis smukke vibrationer kan støtte forskere, studerende, lærerkræfter etc. til et endnu mere universelt virke i Frans' ånd.

Pater Mizzi har for nyligt rundet 50 års dagen for sin ordination som præst. Et sådant jubilæum markeres her i Assisi gerne på den måde, at den jubilerende præst er hovedcelebrant ved en meget smuk og dyb messe ved Frans' grav, hvor alle brødrene concelebrerer, og hvortil venner og familie er indbudt også til den efterfølgende festmiddag på Sacro Convento. Jeg har tidligere deltaget i en sådan festmesse, da en af de spirituelle vejledere på præsteseminariet fejrede 50-års dagen for sin ordination. Pater Mizzis jubilæum faldt imidlertid på en af de to eneste dage på året, hvor den Katolske Kirke ikke fejrer messer (langfredag og påskelørdag), og festmessen er derfor blevet udskudt til senere i år. Pater Mizzi blev ordineret på Malta, og i anledning af hans jubilæum har der for nyligt været en meget velskrevet artikel i den maltesiske udgave af "The Sunday Times" især om hans økumeniske og interreligiøse virke i de sidste 45 år, men også om hans tidligere sideløbende virke i den såkaldte karismatiske bevægelse inden for Den Katolske Kirke og øvrige kristne kirker. Denne bevægelse har, som jeg forstår den, nogle kim til de fornyelser inden for selve Kirken, som spirer op i vor tid. Da bevægelsen nok ikke er særligt kendt uden for Kirken, og da det også er mindre kendt, at Pater Mizzi har været en af støtterne af den, håber jeg på også at medtage en artikel om denne mission i den kommende artikelserie.

Kristen mystiker – Sankt Bonaventura

Listen over de mange pionerer og mystikere inden for den kristne kirke, som jeg håber på løbende at dele med jer, er alenlang, og det synes nærmest for mig at være en "skattekasse" at på opdagelse i. Også en skattekasse forstået på den måde, at mange "mystikerspor" eller mystikervibrationer, som er nedfældet gennem tiderne af de tusinder af indviede, der har været inkarneret inden for bl.a. Kristendommen, ligger mere eller mindre åbne i de kollektive mentale og astrale lag i Menneskeheden og på Jorden. Det er inspireret, at disse "spor" nu fra Gudsriget side søges åbnet, så de kan være med til at forvandle, believe og levendegøre de kollektive lag. En del af min opgave i Assisi er netop at være med til via meditativt tjenestearbejde at åbne for disse spor, og det er inspireret, at også under kurset i Den Kristne Mystik i juli vil vi særligt blive brugt til dette smukke arbejde, som jeg ser meget frem til.

I dette nyhedsbrev vil jeg give opmærksomhed til den mystiker - **Sankt Bonaventura** - der er blevet kendt som en af de største Franciskanere og i en vis forstand som ordenens anden grundlægger. Han er endvidere som Antonius af Padua, som jeg skrev om i marts i år, et eksempel på en af de indviede, der blev sendt i inkarnation sammen med Frans for at støtte den indre reform af kirken, som var Frans' hovedopgave. Da mange modtagere af nyhedsbrevene ikke får det i mailen indsatte billede med over, har jeg også vedhæftet

billedet af Bonaventura. Dette vil jeg gøre fremover med indsatte billeder, så alle skulle have mulighed for at se dem.

Sankt Bonaventura blev født i ca. 1221 i regionen Lazio i Italien - den region hvori Rom ligger som hovedstaden. Han blev født ind i en i middelalderen velstående og veluddannet familie, hvor faren var læge og moren dybt religiøs, og han fik navnet Giovanni di Fidanza. Som barn blev Bonaventura meget syg og var døende. Moren bar det syge barn til Frans, som kom til at holde af drengen, og på Frans' forbøn blev han rask igen. Senere i 1226, da Frans lå for døden, bragte moren ham endnu engang sit barn, og Frans skal i glæde have råbt: "O buona ventura (god fremtid)", hvorefter barnet aldrig hed andet. Han blev af sin mor forberedt til et religiøs liv, og i 1236-1242 studerede Bonaventura i Paris. Hans fremragende intellektuelle evner gjorde, at han gennemførte studierne på kun 6 år, hvorefter han som 22-årig trådte ind i Franciskanerordenen, hvor han blev en af de meste lovende novicer, også på grund af den ydmyghed, som på trods af det brillante intellekt var helt naturlig og i hele inkarnationen kendetegnende for ham. Efter sin præstevielse i 1248 underviste han i 10 år primært i Paris, hvor han blev leder af Franciskanernes skole. En anden af de store mystikere i middelalderen, dominikanermunken Thomas Aquinas, blev en af Bonaventuras venner og teologiske samtalepartnere, og i 1256 tog de sammen doktorgraden i teologi.

Bonaventura skrev mange værker om filosofi, teologi og mystik - de sidstnævnte er dybt prægede af hans egne mystiske oplevelser og erfaringer af Gudsriget. Nogle af dem har som klassikere været flittigt studeret lige fra hans tid og op til idag. Han er ikke mindst kendt for sit dybe værk, "Sjælens vej til Gud", som han skrev lige før sin død i en hule på bjerget La Verna, hvor Frans modtog stigmaterne, samt for den af ordenen bestilte og meget anerkendte biografi om Frans "Legenda Maior", som har haft stor indflydelse også på eftertiden. Bonaventura understregede ofte, at sandheden om Gud er at forstå Gud som kærlighed, ligesom en følelsesmæssig eller hjertets vej til Gud og mysterierne er vigtigere end en ren rationel tilnærmelse. En gang, da Thomas Aquinas spurgte Bonaventura, hvorfra han havde sine dybe forståelser, pegede han på krucifikset og sagde: "Jeg studerer bare den korsfæstede Jesus Kristus".

Som 35-årig blev Bonaventura i 1257 valgt som ordensgeneral (øverste leder af Franciskanerordenen) i en meget vanskelig tid, der var præget af en stærk tilgang af brødre, manglende organisering, rivalisering mellem forskellige fraktioner og en vis mattelse af den entusiasme, som havde været så kendetegnende for brødrene, mens Frans levede. Bonaventura tog fat på alle disse problemstillinger, og i sine 17 år som leder af ordenen færdiggjorde hans ordenens forfatning og udbyggede organisationen, så den bedre passede til det store antal brødre. I modsætning til Frans lagde Bonaventura stor vægt på studier, og han så også Franciskanernes opgave i Kirken som et virke med studier, undervisning, prædikener og åndelig vejledning for dermed at højne dette område, der på den tid ofte blev mangelfuldt varetaget på grund af præsters generelt dårlige uddannelse. Nogle af de brødre, der havde levet sammen med Frans, var bekymrede for, at ydmygheden, enkeltheden og fattigdommen ville blive udvandet med den store vægt på lærdom, og broder Ægidius stillede Bonaventura spørgsmålet: "Kan en stakkels uddannet munk som mig ikke elske Gud mere en lærd professor?" Bonaventura svarede: "En hvilken som helst gammel kone kan elske Gud. En teolog må anstrenge sig meget mere for at have Gud i hjertet og ikke bare i hovedet". Selv evnede Bonaventura i sit eget liv og virke at leve idealerne om enkelthed, ydmyghed, fattigdom og medfølelse.

Tidens paver ønskede at give Bonaventura større embeder inden for Kirken, men det lykkedes ham at få Pave Klemens IV til at acceptere hans afslag på at blive udnævnt til ærkebiskop. Den senere Pave Gregor X udnævnte atter Bonaventura denne gang til kardinalbiskop, og paven sørgede for, at Bonaventura denne gang ikke havde mulighed for at afslå udnævnelserne. Bonaventuras enkle livsførelse og ydmyghed illustreres af, at da pavens udsendinge bragte den nye kirkefyrste kardinalhatten, bad han dem om at hænge den i et træ i nærheden, for han var i færd med at vaske op og havde våde og fedtede hænder!

Bonaventura blev udnævnt til kardinal for at være med til at forberede og gennemføre det 2. Lyonkoncil i 1274, som var indkaldt i et forsøg på at genforene den græske kirke med den latinske (romersk-katolske). Alle tidens ledende og bedste teologer, herunder også Thomas Aquinas, blev indkaldt til koncilet, og omkring 300 biskopper, 60 klosterforstandere samt ledende teologer deltog. Bonaventura ledte samtalerne med udsendingene fra den græske kirke så fremragende, at det lykkedes at indgå en aftale om genforening af øst- og vestkirken. Bonaventura var hovedcelebrant under den højtidelige forsoningsmesse, hvor læsningerne og trosbekendelsen blev sunget først på latin og dernæst på græsk. Bonaventura døde 2 uger senere, og oplevede dermed kun fra de indre planer, at Konstantinopel forkastede den union, som han havde lagt så megen energi og så stort et hjerte i at få gennemført.

Bonaventura blev helligkåret i 1482, og anerkendes i Den Katolske Kirke som en af de store mystiske teologer. I 1588 udnævntes Bonaventura til kirkelærer under tilnavnet: "Doctor Seraphicus" (den serafiske lærer). Gennem dette tilnavn udtrykkes hans tætte tilknytning til Frans, som blev stigmatiseret af en seraf, samt Bonaventuras åndelighed og karisma, som også regnes på linie med Frans'. Han er af senere paver blevet kaldet "fyrsten blandt mystikerne". I kunsten afbildes Bonaventura ofte med en kardinalhat, og når han på billedet i dette nyhedsbrev vises med en ordinær hat, er det sandsynligvis kunstnerens ønske at illustrere Bonaventuras store ydmyghed, selv efter han var blevet udnævnt til kardinal. Bonaventura er bl.a. skytshelgen for Franciskanere og teologer. Festdagen er 15. juli.

Bøn til Bonaventura

Med ønsket til jer alle om en smuk og dyb pinsefejring gengives her til slut en franciskansk bøn til Bonaventura:

**"Father Bonaventura,
you let the Holy Spirit guide you in your intrepid apostolic work,
and you have enjoyed the prodigy of the Pentecost:
Help me become also an instrument of the Holy Spirit
in order to increase the Reign of God in the hearts."**

De kærligste hilsner fra Assisi - fred og alt godt

Bente

Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Tlf. +39 075 8155 278 ♦
e-mail: benteassisi@libero.it